

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 120. Ἐξά-
μηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 47ος

Ἀθῆναι, 27 Ἰουλίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 35

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ὅταν ἔφυγε, ἡ Σάρα ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμή ἀκίνητη μὲς στὴ μέση τῆς σοφίτας τῆς μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ παράθυρο. Τὸ ἀντίκρουσμα τοῦ Ἰνδοῦ μὲ τὸ ἐξωτικό κοστούμι του, τοὺς τόσο εὐλαδικούς του τρόπους, ὅλα αὐτὰ ἔμπνοῦσαν μέσα τῆς ἓνα πληθὸς θλιθερὲς καὶ γλυκὲς μαζί ἀναμνήσεις. Τί παράξενο ποὺ τῆς φαινόταν νὰ σκέπτεται πῶς αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ Σάρα, ἡ περιφρονημένη ὑπηρετιούλα τοῦ σχολείου, ποὺ μιὰ ὥρα πρὶν ἢ μαγεῖ-
ρισσα τὴν εἶχε κάνει σκουπίδι, τώρα καὶ λίγα χρόνια μόλις βρισκόταν περιτριγυρισμένη ἀπὸ ἓνα πληθὸς ὑπηρέτες, σὺν τὸν Ράμ Ντάς, ποὺ ἔσκυβαν ταπεινὰ τὸ κεφάλι τους κάθε φορὰ ποὺ θὰ τύχαινε νὰ τοὺς μιλήσῃ. Ἦταν στ' ἀλήθεια ἓνα ὀνειρο μακρυνὸ καὶ ξεχασμένο ποὺ δὲν θὰ ξαναγύριζε ποτέ. Γιατί πῶς μπορούσε ν' ἀλλάξῃ ἡ σημερινή τῆς ζωή; πολὺ καλὰ τί μέλλον τῆς προετοίμαζε ἡ μὲς Μιντοῖν. Ὅσο θὰ ἦταν ἀκόμη πολὺ μικρὴ γιὰ νὰμποροῦν νὰ τὴ χρησιμοποιήσουν γιὰ δασκάλισσα, θὰ ἐξακολούθουσιν νὰ τὴ χρησιμοποιοῦν γιὰ ὑπηρετρία, ἀλλὰ εἶχαν κιόλας τὴν ἀπαίτηση νὰ μὴν ξεχνᾷ ὅσα εἶχε μάθει καὶ μάλιστα νὰ πλουτίζῃ ἀκόμη τίς γνώσεις τῆς, ἄγνωστο ὅμως μὲ τί θαυμαστὸ τρόπο, ἀφοῦ δὲν παρακολουθοῦσε κανένα μάθημα. Ὡστόσο ἡ καυμένη ἡ Σάρα μελετοῦσε μοναχὴ τῆς καὶ περνοῦσε σχεδὸν ὅλα τὰ βράδια τῆς μελετώντας ὥρες ὁλόκλη-

ρες στὴ μοναχικὴ καμαρούλα τῆς. Πότε πότε τὴν ἔβαζαν νὰ δίνη σὺν πρόχειρες ἐξετάσεις, καὶ ἤξερε πῶς ἀν οἱ ἀπαντήσεις τῆς δὲν ἦταν ἐκνοποιητικές, θὰ τὴν τιμωροῦσαν αὐστηρότατα. Κατὰ βάθος ἡ μὲς Μιντοῖν ἐγνώριζε πολὺ καλὰ ὅτι ἡ Σάρα εἶχε τέτοιο πόθο γιὰ μάθηση, ὥστε ἦταν ἐντελὼς περιττὸ νὰ τὴν βάζουν ν' ἀκούῃ τὴν παράδοση. Τὴν ἔφτανε νὰ διαβάσῃ τὰ βιβλία. Ὅ,τι ἔβρισκε σ' αὐτὰ θὰ τὸ ἀφομοίωνε καὶ μέσα σὲ λίγα χρόνια θὰ ἦταν κιόλας σὲ θέση νὰ διδάξῃ. Τότε λοιπὸν θὰ τὴ φόρωναν πάλι μὲ ὅλες τίς ἀγγαρεῖες

Ἡ Σάρα περνοῦσε ὅλα τὰ βράδια τῆς μελετώντας.
(Σελ. 305, στ. α')

τίς σχετικὲς μὲ τὸ νοικοκυριό. Θὰ τῆς ἔδιναν λίγο πιδὲ εὐπρόσωπα φορέματα, ἡ Σάρα ὅμως ἤξερε πῶς θὰ ἦταν ἄχαρα καὶ πῶς πάντα θὰ εἶχε ὀψὲ ὑπηρετρία. Αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ μέλλον τῆς καὶ ἔτσι παρουσιαζόταν μπρὸς τῇ Σάρα, καθὼς στεκόταν στὴ μέση τῆς κάμαράς τῆς κι' ὀνειροπολοῦσε.

Ὑστερα τῆς ἦρθε μιὰ σκέψη ποὺ τῆς ἔφερε πάλι χρῶμα στὰ μάγουλά τῆς κι' ἔδωσε μιὰ νέα λάμψη στὰ μάτια τῆς.

—Ὅ,τι κι' ἀν γίνῃ, σκέφθηκε, ἓνα πρᾶγμα δὲν θ' ἀλλάξῃ ποτέ.

Μπορεῖ νὰ φοράω κουρέλια καὶ τὰ παπούτσια μου νὰ εἶναι τρύπια, μὰ μέσα μου βαθεῖα εἶμαι πάντα μιὰ πριγκήπισσα. Δὲν θάξιζε τίποτε νὰ φέρομαι σὺν πριγκήπισσα ἀν ἤμουν ντυμένη στὰ χρυσὰ καὶ στὰ μεταξωτά· ἀξίζει πολὺ περισσότερο ἀν μπορῶ νὰ τὸ κάνω ἔτσι ὅπως εἶμαι τώρα. Ἀς πάρω γιὰ παράδειγμα τὴ Μαρία· Ἀντουανέττα: ὅταν βρισκόταν στὴ φυλακή, καὶ φοροῦσε ἓνα ἄθλιο μαῦρο φουστάνι χιλιομπαλωμένο, καὶ τὰ μαλλιά τῆς εἶχαν γίνῃ κατὰσπρα, ἦταν πιδὲ βασίλισσα ἀπ' ὅ,τι μέσα στὴν Αὐλὴ τῆς. Ὁ ὄχλος ποὺ οὐρλιάζε δὲν τῆς προξενούσε κανένα φόβο. Γιατί ἦταν πιδὲ δυνατὴ ἀπ' ὅλους τοὺς ἐχθροὺς τῆς, ἀκόμη κι' ὅταν τὴν ἀνέδασαν στὸ ἱερῶμα καὶ τῆς ἔκοψαν τὸ κεφάλι.

Ἡ σκέψη αὐτὴ δὲν ἦταν νέα γιὰ τὴ Σάρα καὶ ἀρκετὲς φορὲς τὴν εἶχε παρηγορήσει. Τίς ἡμέρες ἐκεῖνες ἡ μικρὴ πηγαίνοντο στὸ σπίτι μ' ἓνα ὕψος τόσο ἀπορροφημένο, ποὺ ἔκανε τὴ μὲς Μιντοῖν ἔξω φρενῶν, γιατί εἶχε τὴν ἐντύπωση πῶς ἡ Σάρα ζοῦσε μιὰ ἐσωτερικὴ ζωή, ποὺ τὴν ἀνύψωνε πάνω ἀπ' ὅλο τῆς τὸ περιβάλλον. Μποροῦσε μάλιστα νὰ ἐννοῇ κανεὶς ὅτι δὲν ἀκούγε τὰ ταπεινωτικὰ λόγια ποὺ τῆς ἔλεγαν, ἢ, τοῦλάχιστον, ὅτι τὰ λόγια αὐτὰ περνοῦσαν ἀπὸ πάνω τῆς χωρὶς νὰ τῆς κάνουν καμμιά ἐντύπωση. Πολλὲς φορὲς, ἐκεῖ ποὺ εἶχε παραλάβῃ τὴ Σάρα καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν πληγώσῃ καὶ νὰ τὴν προσβάλλῃ ὅσο πιδὲ πολὺ μπορούσε μὲ τὰ λόγια τῆς, ἔδλεπε τὰ μάτια τῆς μικρῆς ν' ἀλλάζουν ἑκφραση, τὸ βλέμμα τῆς νὰ μὴν εἶναι πιδὲ βλέμμα παιδιοῦ καὶ νὰ φαίνεται φωτισμένο ἀπὸ μιὰ ἐ-

σωτερική φλόγα γεμάτη περηφάνεια και αξιοπρέπεια. Και δεν γνώριζε ότι τις στιγμές εκείνες, η Σάρα έλεγε μέσα της: «Ξεχνάς ότι προσβάλλεις μια πριγκίπισσα κι' ότι αν ήθελα μ' ένα μου μόνο νόημα θά σ' έστελνα στην καρμανιόλα. Μά δεν το κάνω, μόνο και μόνο γιατί εγώ είμαι μια πριγκίπισσα και εσύ είσαι ένα στενόμυαλο, μικρόψυχο και μοχθηρό όν, που δεν μπορείς να κάνεις διαφορετικά».

Αυτή η διπλή ζωή που έκανε με τη φαντασία της, ήταν για τη Σάρα όχι μονάχα διασκεδαστική αλλά πραγματικά έμψυχωτική κι' ακέμητης χρησίμευε και σαν ήθικη ασπίδα, γιατί ένόςφω το μυαλό της ήταν έτσι απασχολημένο, ή κακία και ή ποταπότης αυτών που ήταν γύρω της δεν είχε άπάνω της καμμία επίδραση.

«Μια πριγκίπισσα είναι πάντοτε ευγενικά», έλεγε. Κι' όταν οι υπηρέτρες, κανονίζοντας κι' αυτές το φέρομό τους σύμφωνα με το φέροσιμο της μίς Μιντσίν, της έδιναν διαταγές, τίν απόπειραν, ή Σάρα σήκωνε ψηλά το κεφάλι και τους άπαντούσε με μια παράξενη ευγένεια, έτσι που τὰ σάστιζαν κι' αυτές οι ίδιες και τήν κοίταζαν με άνοιχτό το στόμα.

— Σου έχει κάτι τρόπους σαν νάρχεται όλόδια από το παλάτι του Βούκιγκχαμ (!) έλεγε καμμία φορά ή μαγειρίσα γελώντας. Πολλές φορές τήν άποπειραν, μά για να πώ τή μαύρη αλήθεια, δεν μου βγάζει γλώσσα ποτέ. «Σας παρακαλώ... έχετε τήν καλωσύνη...» Αν δεν σας κάνη κόπο... Με συγχωρείτε...» Όλο τέτοιες σου έχει. Ούτε πριγκίπισσα να ήταν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Από τήν άλλη μεριά του τοίχου.

Όταν κατοική κανείς σ' ένα σπίτι που έχει δεξιά του κι' άριστερά του άλλα σπίτια, ενδιαφέρεται να μάθη τί άνθρωποι είναι και πώς περνούν οι γείτονές του, που ζούν τόσο κοντά του, από το άλλο μέρος του τοίχου.

Στή Σάρα άρεσε πολύ αυτή ή άπασχόληση και συχνά άναρωτιόταν τί της έκρυβε ό μεσότοιχος, που χώριζε το σχολείο της μίς Μιντσίν από το σπίτι του «κυρίου από τις Ίνδίες». Γνώριζε πώς το σπουδαστήριο γειτόνευε με τή βιβλιοθήκη του μυστηριώδη γείτονά τους και πολλές φορές εύχόταν να ήταν ό μεσότοιχος

Σ.τ.Μ. Τά βασιλικά άνάκτορα του Λονδίνου.

άκοετá χοντρός για να μη φθάνουν ως τὰ αυτιά του και τόν ένσυχλουν ή φασαρία και οι φωνές που γίνονταν μέσα σ' αυτήν κατά τις ώρες των διαλειμμάτων.

— Πολύ θά στενοχωριόμουν αν τόν κούραζε το ταβατούρι που κάνοουμε, έλεγε στην Έρμίνια. Αποφάσισα να τόν θεωρώ σαν φίλο μου, Τόν κοιτάζω από μακριά, τόν συλλογίζομαι, τόν λυπάμαι και μ' αυτόν τόν τρόπο τόν έχω λιγάκι σαν συγγενή μου. Σε βεβαιώ πώς νοιώθω μεγάλη άνησυχία όποτε ιδώ τόν γιατρό να του κάνη επίσκεψη δυο φορές τήν ήμέρα.

— Εγώ, να σου πώ τήν αλήθεια, δεν έχω και πολλούς συγγενείς, έλεγε ή Έρμίνια, κι' είμαι πολύ εύχαρηστημένη, γιατί αυτοί που έχω δεν μου άρέσουν διόλου. Οι δυό μου θείες κάθε φορά που θά με ιδούν δεν έχουν τίποτε άλλο να πούν παρά: «ώ Θεέ μου, Έρμίνια, πάλι χόντρηνες! Πάψε πιά να τρώς τόσα πολλά γλυκά!»

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΑΜΗ ΕΝΑ ΓΑΤΑΚΙ

— Συνέχεια από προηγούμε. και τέλος —
«Όλοι δουλεύαμε υπό τήν ύψηλήν επίβλεψιν της μαμάς. «Συ δέσε το, συ δέσε εκείνο, συ δίπλωσε αυτό» άνηχοόσε σε ύψηλόν τόνο ή φωνή της. «Μά ή Ίόνη που είναι, να βοηθήση και αυτή;» Η Ίόνη όμως είχε γίνει άφαντη. Τήν άνακαλύψαμε στο πλυσταρείο να τακτοποιή τó γατάκι της μέσα σ' ένα κουτί και να το στρώνη κουρέλια, να μήν κρυώνη στο ταξίδι.

Τήν έπαναφέραμε διά της βίας εις τήν τάξιν και δούλευε κι' αυτή μουρλίζοντας υπό τὰς άπειλάς της μαμάς. Τό θαύμα έγινε. Όταν ήρθε το αυτοκίνητο, όλα ήταν έτοιμα. Και άρχισε ή φόρτωση υπό τὰς διαμαρτυρίας του σωφέρ ότι και τὰ πράγματα ήταν πολλά και τὰ άτομα.

Τέλος όλα στριμώχτηκαν στο αυτοκίνητο και φαινόταν πώς τὰ πράγματα θά τελείωναν κατ' ευχύν. Απ' εδώ όμως άρχεται το δράμα. Η Ίόνη κρατούσε στο ένα χέρι της το κουτί με το πολύτιμο φορτίο του και στο άλλο ένα φλυτζάνι με γάλα για να πίνη το γατάκι στο ταξίδι. Η Γιούλα όμως, θέλοντας να βολευτή καλύτερα στριμωγμένη στη γωνιά του αυτοκινήτου κουνήθηκε άπότομα, έσπρωξε το χέρι της Ίόνης και το γάλα χύθηκε στο φόρεμα της μαμάς. Έξερράγη ή θύελλα:

«Δυστυχία μου, τί να γίνω τώρα;

Που να βρω άλλο φόρεμα να φορέσω, που είναι όλα κλειδωμένα;» βρυχήθηκε ή μαμά. Η Ίόνη, ή όποία γνώριζε έκ πείρας τί έσήμαινε αυτό και τί θά έπακολουθούσε τις φωνές της μαμάς, πετάχτηκε έξω από το αυτοκίνητο, να τραπή εις φυγήν.

«Τί να γίνω τώρα; Πρέπει να το πλύνω στο μέρος, που λερώθηκε, γιατί θά γίνη λαδιά. Περιμένετε μια στιγμή να το ξεπλύνω στη βρύση».

Και βγήκε και ή μαμά από το αυτοκίνητο, να ξεπλύνη το μπροστινό μέρος του φορέματός της.

«Μά, κυρία μου, εγώ δεν μπορώ να περιμένω έως ότου να κάνετε πλύση σεις! φώναζε ό σωφέρ. Και το τραίνο θά σάς άφήση κι' εγώ χάνω τήν ώρα μου. Θά κατεβάσω τὰ πράγματα κάτω και θά φύγω».

Η μαμά, ή όποία δεν συμπαθεί καθόλου τους σωφέρ και τους οδηγούς των τράμ, γιατί δε σταματούν όπου θέλει αυτή, άρχισε να φωνάζη ότι έτσι συμφωνήσαμε να μάς πᾶς στο σταθμό και πόσην ώρα θά κάνοουμε, αυτό είναι δικός μας λογαριασμός κλπ.

Ό σωφέρ διεμαρτύρετο δυνατότερα. Η γειτονιά άνάστατη. Οι γείτονες άγουροξυπνημένοι άνοιγαν τὰ παράθυρα να ιδούν τί συμβαίνει και δεν άμφιβάλλω ότι θά καταριώνταν τὰ τράινα, που φεύγουν τόσο πρωτ.

Εγώ όμως, τόν όποιον ή πείρα έχει διδάξει πολλά, είχα λάβει τὰ μέτρα μου. Δέν έζησα άδικα 66 χρόνια. Αν δεν άπόχτησα χρήματα, άπόχτησα πείρα. Ηςέρα από άλλες χρονιές ότι κατά τήν άναχώρηση κάτι έκτακτο θά συμβή, να καθυστερήσουν οι ταξειδωτές. Είχα βάλει λοιπόν το ρολόγι μου ένα τέταρτο έμπρός.

«Μή φωνάζετε, τους είπα. Έχω βάλει το ρολόγι ένα τέταρτο έμπρός. Μπορείτε και σεις, Κυρία, να πλυθήτε και σύ, σωφέρ, να άποξημιωθή;». Και του έβαλα στο χέρι, κρυφά από τήν Κυρία, ένα δεκάριχο.

Όλα ήσύχασαν. Η Ίόνη γύρισε στη θέση της. Η Κυρία πλύθηκε. Και της συνέστησα να κρατή τήν τσάντα της μπροστά σε βρεμένο φόρεμά της, να μη νομίζη ό κόσμος ότι έπαθε τίποτε άλλο. Τήν διαβεβαίωσα ότι ό σιδηρόδρομος τρέχοντας θά κάνη ρεύμα και το φόρεμα θά είναι στεγνό, πριν φτάσουν στο Ευλόκαστρο.

Εκίνησαν όλοι χαρούμενοι. Ας πᾶνε στο καλό.

Π. Α. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ Ι· ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΚΡΑΤΗ

Άγαπητοί μου,

ΥΣΤΕΡΑ λοιπόν απ' αυτά που έκαμε για το μεγάλο του πατριώτη δ κ. Σκευός Ζερβός, και που σας τὰ είπα στο προηγούμενο, έκαμε και το: Τελευταία, ή Άκαδημία της Ίατρικής των Παρισίων του έδωσε ένα μεγάλο χρηματικό βραβείο για κάποια του έπιστημονική εργασία. (Ο κ. Ζερβός, σημειώστε, δεν είναι μόνο θαυμαστής του Ίπποκράτη γιατρος κι' ό ίδιος, κάνει σπουδαίες εργασίες, κι' ή σπουδαιότερη ίσως απ' όλες είναι ή τόσο πρωτότυπη για μια ειδική άρρώστεια των σπογγαλιών και τή θεραπεία της). Το χρηματικό βραβείο ένίμισε πώς δεν έπρεπε να το κρατήσει για τόν έαυτό του, παρά να το διαθέση για τήν Ίατρική Σχολή μ' έναν τρόπο που θά τιμούσε πάλι και τόν Ίπποκράτη. Της έπρότεινε να της χαρίση μια μεγάλη εικόνα του Πατέρα της Ίατρικής για να τήν άναρτήση στην αίθυσά της. Η Σχολή δέχθηκε μ' ένθουσιασμό. Κι' ό κ. Ζερβός κατασκεύασε εδώ μ' έξοδά του μια υπερφυσική εικόνα του Ίπποκράτη—έλαιογραφία ύψους 2 μέτρων και 70 εκατοστών— τήν πήγε ό ίδιος στο Παρίσι, έπιστάτησε στην άναρτήσή της, κι' έτσι ό μεγάλος Έλληνας έπιστήμονας φιγούραει τώρα και στην αίθουσα της Ίατρικής Σχολής των Παρισίων, και στο έξής οι νέοι γιατροί απ' όλο τόν κόσμο, μπροστά της θά παίρνουν το δίπλωμά τους και θά δίνουν τόν όρκο. Αυτά τὰ ώραία, τὰ μεγάλα, τὰ ξείπαινα κι' αξιομίμητα έκαμε ό κ. Σκευός Ζερβός.

Καθώς σας είπα στο προηγούμενο, μάς τὰ διηγείται όλα σ' ένα κομψό, εικονογραφημένο βιβλιάρκι με τόν τίτλο: «Η εικών του Ίπποκράτους εις τήν Ίατρικήν Σχολήν των Παρισίων». Σ' αυτό μάς λέει και για τήν άμυχανία που βρέθηκε ως να διαλέξη πρότυπο για τήν εικόνα που έσκόπευε να κάμη. Κι' από τις σελίδες αυτές του βιβλίου, μαθαίνουμε και κάτι πολύ ενδιαφέρον: πόσες και ποιές εικόνες, προτομές, αγάλματα κτλ. του Ίπποκράτη σώζονται από τήν αρχαιότητα. Είναι πολλές, γιατί ό κῆος γιατρος, ό ένδοξος σ' όλο τόν κόσμο, συχνά άναπαριστανόταν, και στην εποχή του κι' αργότερα. Μαρμάρινες προτομές του π. χ. υπάρχουν δυο αξιόλογες, στο Βρετανικό Μουσείο στο Λονδίνο,

και στο Μουσείο του Λούβρου στο Παρίσι. Σώζεται ακόμα ένα μικρό μαρμάρινο άνάγλυφο με τή μορφή του, αρκετά φθαρμένη, στο Άρχαιολογικό Μουσείο των Αθηνών (άρθ. 1184). Αλλά και σ' ένα μεσαιωνικό ελληνικό χειρόγραφο, που διατηρείται στην Έθνική Βιβλιοθήκη του Παρισιού, εικονίζεται ό Ίπποκράτης ντυμένος και θρονιασμένος σά χριστιανός άγιος, μ' έν' άνοιχτό βιβλίο στο χέρι που άναγράφεται ό πρώτος του άφορισμός, ό περίφημος: «Ο βίος βραχύς, ή δε τέχνη μακρά, ό δε καιρός όξύς» κι' ακόμα, μια εικόνα από τουόρχο ζωγράφο του 16ου αιώνα, όπου ό Ίπποκράτης με... σαρ'κι, καθαλλικεύει ένα φανταστικό πουλί—είναι τάχα το Πνεύμα της Ίατρικής;— και πετᾷ στην άτμοσφαίρα της Έπιστήμης. Τί παράξενα πράγματα!... Αλλά κι' ό ίδιος ό κ. Ζερβός έχει στη συλλογή του δυο δακτυλιόλιθους με Ίπποκράτη, ένα μικρό που βρέθηκε στο Άσκληπιείο της Κω, κι' ένα μεγαλύτερο, από τάφο του 4ου π. Χ. αιώνα. Φυσικά, καμμία απ' αυτές τις εικόνες, τις περισσότερες ή λιγώτερες φανταστικές—και το βλέπει κανείς από τή διαφορά που παρουσιάζουν μεταξύ τους—δεν ίκανοποιούσε τόν κ. Ζερβό. Αλλά το 1929, στην Κω, και πάλι κοντά στο Άσκληπιείο, όπου οι Ίταλοι έκαναν άνασκαφές, βρέθηκε ένα ώραίο και σχεδόν άθικτο άγαλμα άνδρός, του 4ου κι' αυτό αιώνα, που οι άρχαιολόγοι δεν μπορούσαν να ποφανθούν με βεβαιότητα ποιόν παρίστανε. Πρώτος ό κ. Ζερβός ίσχυρίσθηκε πώς ό πωγωνάτος εκείνος ήταν ό Ίπποκράτης. Στην αρχή οι άρχαιολόγοι δεν το ήθελαν, τόν είρωνεύθηκαν μάλιστα. Ύστερα όμως επικύρωσαν τή γνώμη του. Σήμερα το άγαλμα της Κω θεωρείται ως ή ώρασιότερη και γνησιώτερη άπόδοση του Ίπποκράτη. Κι' αυτό παρήγγειλε στο ζωγράφο του δ κ. Ζερβός ναντιγράψη. Έτσι έγινε ή πραγματικώς καλλιτεχνική εικόνα—έργο του νέου καλλιτέχνη κ. Στεφ. Αλμαλιώτη—που στολίζει τήν αίθουσα της γαλλικής Ίατρικής Σχολής.

Σας άσπάξομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΚΙΤΣΟΣ Ο ΝΑΝΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

13

— Καλέ, που είν' αυτός; έλεγε ό Πάντζαρος ό Πρώτος μέσ' στα γέλια του. Φέρτε τον εδώ, να μάς κάμη και τίποτ' άλλο να γελάσουμε.

— Τόσκασε, πολυχρονεμένε βασιλιά, του έλεγαν οι παλατιανοί. Φοβήθηκε το δούκα Μημουάπτου, που φοβόριζε να τόν ξεκοιλιάση, κι' έφυγε για να μη γυρίση πιά.

— Τί έκαμε, λέει; φώναξε ό βασιλιάς με θυμό. Να μη γυρίση πιά; Όα γυρίση και θά παραγυρίση! Προστάζω: να φυλακισθή ό δούκας Μημουάπτου ως να ξεθυμώση—δότε του να πιή και λίγο ξύδι— και να στείλετε πεζούς και καβαλλάρηδες να βρουν και να φέρουν πίσω τόν Κίτσο.

Έτσι κι' έγινε. Έβαλαν δυο άπέξω

από τήν κάμαρα του Μημουάπτου, και του έδήλωσαν πώς ήταν φυλακισμένος «μέχρι νεωτέρας διαταγής» (μόνο ξύδι δεν του έδωσαν). Και δυο στρατιώτες—αυτοί ήταν οι πεζοί και καβαλλάρηδες—στάλθηκαν να ψάξουν στα περίχωρα του παλατιού για τόν Κίτσο.

Γρήγορα τόν βρήκαν και, καθώς έκανε πάλι να το σκάση, νομίζοντας πώς ήταν ό έχθρός του, τόν τσίκασαν και, θέλοντας και μή, τόν γύρισαν στο παλάτι. Τόν προαπάντησε ό αδάσχος και του είπε:

— Μή φοβάσαι, ό δούκας Μημουάπτου φυλακίσθηκε κι' ό Πολυχρονεμένος σε γυρεύει φιορί-φιορί. Έμπα μέσα να ιδής τί σε θέλει. Ό Πάντζαρος ό Πρώτος δέχτηκε το νάνο με άνοιχτές άγκάλες.

— Καλῶς τον, τοῦ εἶπε. Δὲν θὰ ξαναφύγῃς ἀπ' τὸ παλάτι μου κι' ἀπὸ κοντά μου. Σὲ κρατῶ γιὰ βασιλικὸ Γελοιοποιό. Μ' ἔκαμες καὶ γέλασα πολὺ, λοιπὸν ἡ δουλειά σου στὸ ἐξῆς θὰ εἶναι νὰ μὲ κάνῃς νὰ γελῶ. (Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ AL. BADIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

“Ολα γύρω ἐσκοτίσθηκαν καὶ τὸ κάθε τι φαινόταν σὰν νὰ εἶχε σκεπαστῇ μὲ ἓνα λεπτότατο ὕψασμα ποὺ ἐδγαζε φωτιές. Ὁ οὐρανὸς ποὺ ἦταν πρὶν γαλάζιος ἐγινε μολυβδῆς καὶ σκεπάσθηκε ἀπὸ κοκκινωπά σύννεφα. Τὴν ἴδια ὥρα ἄρχισε νὰ φυσᾷ δυνατὸς καυτερὸς ἀέρας σὰν τὸν αἰμὲ ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ καζάνι.

Ἡ σκόνῃ ἐσκέπασε τὰ παιδιά, ὁ καυτερὸς ἀνεμὸς τοὺς στράβωνε τὰ μάτια, ἡ ἀνυπόφορη ζέστη τοὺς ἔκαιγε τὸν λαιμό.

Τί νὰ κάνουν;

Στάθηκαν κατατρομαγμένοι χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ καταλάβουν τί συμβαίνει.

Ὁ καυτερὸς ἐκεῖνος ἀνεμὸς ἦταν αὐτὸς ποὺ λένε σιμούν, δηλαδὴ ὁ ἀνεμὸς τῆς ἐρήμου Σαχάρας, ποὺ μὲ τὴν πνοή του μαραίνει κάθε βλάστηση καὶ σκάζει τὰ ζῶα καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων ξεραίνονται ἅ μέσῳ καὶ σκάζουν. Ἐνῶ τὰ ζῶα μὲ τίς τρίχες τους καμμένες, τὴ γλῶσσα κρεμασμένη ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα τους, τὰ μάτια γεμάτα αἷμα φεύγουν γιὰ νὰ κρυφθοῦν ὅπου προφθάσουν γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸν φοβερὸ ἐχθρό.

Οἱ Ἀραβες μὲν καταλάβουν ὅτι ἐρχεται ὁ σίφουνας αὐτὸς τυλίγονται στὰ μπουρνούζια τους ὅσο πιὸ σφιχτὰ μποροῦν καὶ κάθονται κατὰ γῆς πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο τῆς καλύβας τοὺς ἔτσι ποὺ ὁ καυτερὸς ἀέρας νὰ βρίσκη ὅσο τὸ δυνατό μικρότερο μέρος ἀπ' τὸ σῶμα τους.

Ἀλλὰ οἱ μικροὶ Καστέραι τὰ ἔχασαν καὶ νέμισαν πὼς ἦρθε πιά ἡ τελευταία τους ὥρα.

Ταῦτιά τους ἐβούζαν, τὰ μάτια τους θάμπωσαν, τὸ δέρμα τους ἔγινε τόσο ξερὸ ποὺ νόμιζαν πὼς θ' ἀνοίξῃ, ἀνέπνεαν μὲ μεγάλη δυσκολία καὶ τὰ μέλη τους εἶχαν τόσο παραλύσει ποὺ σὲ λίγο ἔπρεσαν κάτω καὶ οἱ τρεῖς. Κακόμοιρα παιδιά!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Κ'.

Καρὰς Εὐαγγέλια.

“Υστερα ἀπὸ δυὸ ὥρες ὁ ἀνεμὸς ἔπεσε καὶ ὁ ἥλιος φάνηκε πάλι καὶ πρῶτα λαμπρὸς. Ἄν δὲν ἦταν κατὰ γῆς ὁλο κείμενο τὸ πυκνὸ στρώμα τῆς ἄμμου, κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ βάλῃ μὲ τὸ νοῦ του, ὅτι λίγη ὥρα πρὶν εἶχε γίνῃ τὸ κακὸ ἐκεῖνο καὶ ὁλόκληρῃ αὐτὴ ἡ συμφορά.

Ὁ Γιάννης παραμέρισε τὰ κλαδιά καὶ εἶδε μιὰ νέα ποὺ ἐπλενε στὸ ποτάμι. (Σελ. 308, στ. γ')

Τὰ τρία παιδιά βρίσκονται ξαπλωμένα χάμω καὶ ἀναίσθητα ἐκεῖ ποὺ εἶχαν πέσει, ἀνάμεσα στὶς ροδοδάφνες στὴν ὀχθὴ τοῦ ποταμοῦ, ἐνῶ ἡ λεπτὴ ἄμμος ἔχει σκεπάσει τὰ σώματά τους, σὰν ἓνα σεντόνι σταχτερό.

Ὁ Γιάννης ἤλθε πρῶτος στὸν αὐτό του. Τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του τὰ αἰσθανόταν κατακομμένα, τὸ κεφάλι του γύριζε καὶ ταῦτιά του βούζαν.

Στὴν ἀρχὴ δὲν θυμόταν τί εἶχε συμβῇ· σὲ λίγο ὅμως τὰ θυμήθηκε ὅλα. Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα ποὺ ἐλευθερώθηκαν καὶ ἀπὸ τὴ ζάλη καὶ τὰ πόδια τους ἄρχισαν νὰ ξεμουδιάζουν. Μόνο ποὺ ἡ βοὴ τῶν αὐτιῶν

τοὺς δὲν ἔπαυε. Ἀλλὰ πάλι δὲν ἦταν καθ' αὐτὸ βοὴ. Ἐμοιαζε σὰν νὰ κοπάναγε κανεὶς ρυθμικά μ' ἓνα ξύλινο σφυρὶ ἢ καλύτερα τὸν κρότο ποὺ κάνομε ὅταν περπατᾷμε γρήγορα καὶ πατάμε σὲ νερά. Καὶ ἡ ἐντύπωση αὐτὴ ἦταν τόσο καθαρὴ, ποὺ ὁ Γιάννης νόμιζε πὼς πραγματικά ὁ θόρυβος αὐτὸς ἐρχόταν ἀπὸ κάποιοι ἐκεῖ κοντὰ καὶ δὲν ἦταν ἡ βοὴ τῶν αὐτιῶν του.

Ἀνασηκώθηκε λοιπὸν, στηρίχθηκε στὸν ἀγκῶνα του, παραμέρισε τὰ πυκνὰ κλαδιά τῆς ροδοδάφνης ποὺ πίσω τους ἀκούγονταν τῶρα ὁ κρότος καθαρώτερα καὶ τί βλέπει;

Δέκα βήματα πιδ πέρα, μιὰ νέα ποὺ χοροπδοῦσε στὸ ποτάμι κι' ἐπλενε ὅπως συνηθίζουν στὰ μέρη ἐκεῖνα. Δηλαδὴ πατοῦσε τὰ ροῦχα μὲ τὰ πόδια της πολὺ γρήγορα, κι' ὕστερα τὰ ἐγύριζε μὲ τὰ μεγάλα δάκτυλα τῶν ποδιῶν της, καὶ πάλι τὰ πατοῦσε ὡς ποὺ νὰ καθαρίσουν καλά. Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ κρότος ποὺ ἄκουγε ὁ Γιάννης καὶ δὲν ἤξερε πὼς νὰ τὸν ἐξηγήσῃ.

Ἡ νέα εἶχε τὸ πρόσωπό της ξεσκέπαστο, στὸ κεφάλι φοροῦσε ἓνα μαῦρο σαρίκι καὶ στὴν πλάτη εἶχε ριγμένο ἓνα πράγμα σὰν χλαμύδα.

Ὁ Γιάννης τὰ ἔχασε ἅμα τὴν εἶδε ἀλλὰ κι' ἐκεῖνη δὲν ἐσάστισε λιγώτερο καθὼς τὸν εἶδε νὰ ξεπροβάλλῃ ἀνάμεσα ἀπ' τὴ ροδοδάφνη. Γι' αὐτὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἔκανε νὰ πάρῃ τὰ ροῦχα καὶ νὰ φύγῃ. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Γιάννης ἦταν παιδί καὶ τὸ πρόσωπό του φαινόταν ἡμερο καὶ λυπημένο, πῆρε

θάρρος καὶ στάθηκε, κοιτάζοντάς τον μὲ περιέργεια καὶ χαμογελῶντας.

Τὸ γλυκὸ ἐκεῖνο χαμόγελο ἔδωσε θάρρος στὸν Γιάννη. Ἐτσι βγήκε ἀμέσως ἀπὸ τίς ροδοδάφνες, πῆγε κοντὰ στὴ νέα καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ λυπηθῇ καὶ αὐτὸν καὶ τ' ἀδελφία του καὶ νὰ μὴν τοὺς ἀφήσῃ νὰ πεθάνουν στὴν ἐρημο. Ὁ Γιάννης τὴν παρακαλοῦσε, χωρὶς νὰ σκεφθῇ πὼς ἡ νέα μποροῦσε νὰ μὴν καταλαβαίνῃ. Καὶ τὸ σκέφθηκε μόνο ὅταν τὴν εἶδε νὰ τὸν κοιτάει σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε: Δὲν καταλαβαίνω, παιδί μου, τί μοῦ λές.

Τότε ὁ Γιάννης ἔδειξε μὲ τὸ χέρι του τὴν ροδοδάφνη ποὺ βρίσκονταν

ἀκόμη ξαπλωμένοι καὶ ἀναίσθητοι ὁ Μιχαλάκης κι' ὁ Φραγκίσκος.

Τότε ἡ νέα μπῆκε ἀμέσως στὸ νόημα. Ἀφήνει τὰ ροῦχα καὶ τρέχει ἀμέσως πρὸς τὰ παιδιά, ἀρπάζει τὸν Φραγκίσκο καὶ τὸν φέρνει στὸ ποτάμι, τὸν ἀκουμπάει χάμω καὶ γονατίζοντας κι' ἐκεῖνη τοῦ βρέχει τὰ μνηίγγια καὶ τὸ μέτωπο καὶ τὸν χτυποῦσε στὴν παλάμη ὥσπου ὁ μικρὸς ἄνοιξε τὰ μάτια.

Ὁ Φραγκίσκος δὲν τρόμαξε καθόλου ὅταν εἶδε σκυμμένο ἀπὸ πάνω του τὸ μελαψὸ ἀλλὰ γλυκὸ πρόσωπο τῆς νέας· κι' ὅπως ἦταν ἀκόμη ζαλισμένος, τῆς ἔχαμογέλασε ὅπως θὰ χαμογελοῦσε τῆς μητέρας του. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ἄπλωσε τὰ χεράκια του καὶ τὰ πέρασε γύρω στὸ λαιμό της. Τότε ἐκεῖνη τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸν νανούρισε σὰν νᾶταν μικρό, ὥσπου ὁ Φραγκίσκος ἀποκοιμήθηκε ἡσυχᾶ.

Τότε ἡ νέα ἔβγαλε σιγὰ σιγὰ τὰ χέρια τοῦ μικροῦ ἀπὸ τὸν λαιμό της, καὶ τὸν ἀκούμπησε χάμω σὲ μιὰ σκιά καὶ ἀπὸ κεῖ πῆγε κοντὰ στὸν Μιχαλάκη ποὺ ὁ Γιάννης προσπαθοῦσε νὰ συνεφέρῃ.

Ὁ Μιχαλάκης, εἴτε γιατί ἦταν λιγώτερο ἀποκαμωμένος, εἴτε γιατί ἦταν πιδ δυνατός ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ του, στάθηκε ἀμέσως στὰ πόδια του.

Ἡ συμπαθητικὰ καὶ πονόψυχη νέα πῆρε στὴν ἀγκαλιά της πάλι τὸν Φραγκίσκο καθὼς κοιμότανε, καὶ νεύοντας στὰ παιδιά νὰ τὴν ἀκολουθήσουν, τράβηξε ἴσια γραμμὴ ἔχοντας πίσω της τὸ ποτάμι.

Σὲ λίγο τὸ μικρὸ καραβάνι ἀπάντησε γυναῖκες ντυμένες στὰ ὁλόασπρα καὶ μ' ἓνα μεγάλο μαῦρο σαρίκι στὸ κεφάλι. Στὴ ράχη τους εἶχαν δύο ἄσκιὰ ἀπὸ δέρμα τράγου ποὺ θὰ τὰ πῆγαιναν βέβαια στὸ ποτάμι νὰ τὰ γεμίσουν νερό. Οἱ γυναῖκες αὐτὲς μὲν καὶ ἄσαν εἰκοσιπέντε ἕως τριάντα ἐτῶν καὶ ὅμως φαίνονταν πολὺ μεγαλείτερες. Τὸ πρόσωπό τους ἦταν σχεδὸν μαῦρο· ἦσαν ἀκάθαρτες καὶ ἀθλία ντυμένες. Δυὸ-τρεῖς μάλιστα εἶχαν βάλει καθιστὰ τὰ παιδιά τους πίσω στὸ λαιμό τους.

Ἡ γυναῖκες αὐτὲς μὲν εἶδαν τὰ παιδιά τὰ περικύκλωσαν καὶ ὅλο περιέργεια ρωτοῦσαν γι' αὐτά, μὲ φωνὲς καὶ χειρονομίες τὴν νέα ποὺ τὰ συνόδευε. Ἀλλὰ κείνη μὲν καὶ τοὺς εἶπε μὲ ἀδιαφορία δυὸ λέξεις.

Λίγο παρακάτω ἔκαναν νέα συνάντηση. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἦσαν γυναῖκες, ἀλλὰ σκυλιά, καὶ τί σκυλιά! Ἦσαν κάτι ἀδύνατα καὶ μεγαλόσωμα ζῶα, μὲ χρῶμα κιτρινωπό,

μὲ μυτερὸ μουςοῦδι, σηκωμένα αὐτιά καὶ μὲ οὐρὰ σὰν ἄλεπούς. Ἐτρεχαν καὶ γαύγιζαν ἄγρια καὶ μάλιστα σὰν εἶδαν τὸν Ἀλῆ ποὺ φυσικὰ ἀκολουθοῦσε πάντα τοὺς μικροὺς τοὺς κυρίους.

Ἀλλὰ ἡ νέα χωρὶς νὰ φοβηθῇ, μὲ δυὸ τρία ἀπότομα λόγια τὰ ἔκανε νὰ φύγουν μακριά.

Ἀπ' τὰ πολλά, ἀφοῦ ἔστριψαν ἓνα βουναλάκι, ὁ Γιάννης εἶδε ἔξωφρα μπροστὰ του, στὰ πόδια τοῦ βουνοῦ, ἓνα ἀλλόκοτο σωρὸ ἀπὸ καλύδες, ποὺ φαίνονταν σὰν χελιδονοφωλιές, τὴν μιὰ ἀπάνω στὴν ἄλλη.

Ἦταν τὸ χωριὸ Ἐδίσα.

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φανταστῇ κανεὶς, ἀθλιώτερο χωριὸ ἀπ' αὐτό. Τὰ δρομάκια μεταξὺ τῶν καλυδιῶν

ἦταν φοβερά βρώμικα. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ καλύδες ἦσαν ἀθλίες καὶ οἱ πόρτες τους ἦσαν τόσο χαμηλὲς ὥστε γιὰ νὰ μπῇ κανεὶς μέσα ἔπρεπε νὰ σκύψῃ ὡς κάτω.

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ καθισμένοι στὸν ἥλιο μὲν καὶ σήκωναν τὰ μάτια καθὼς περνοῦσαν οἱ μικροί. Ὅταν ὅμως ἡ συνοδεία προχώρησε πιδ μέσα στὸ χωριὸ ἡ περιέργειά τους μεγάλωσε. Τὰ χωριατόπουλα ὁλόγυμνα σὰν ζῶα ἐφευγαν τρέχοντας τρομαγμένα, βγάζοντας στριγγιές φωνὲς ποὺ ἀκούονταν μακριά, ἐνῶ οἱ γυναῖκες ξεπροβάλλαν στὶς χαμηλὲς πόρτες τῶν καλυδιῶν τους, γιὰ νὰ μποῦν πάλι γρήγορα-γρήγορα μέσα κλείνοντας τὴν πόρτα.

(Ἀκολουθεῖ)

KIMON ALKIDHS

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ὁ Δούλης κάνει ντοῦς τοῦ σκύλου του. Πόσο εὐχαριστημένοι

κα'οἱ δυό!

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΩΣ ΕΦΑΓΑ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΦΤΑΙΩ ΤΡΙΑ ΧΑΣΤΟΥΚΙΑ

Μ' ὄλο πού ἀρκετά χρόνια περάσαν ἀπό τότε, θυμάμαι ὅμως ἀρκετά-ζωηρά τὴν ἡμέρα ἐκείνη:

Καὶ τὴ θυμάμαι μ' ἀκρόατητα γέλια τόσο πού μοῦ φαίνεται καλὸ νὰ σὰς περιγράψω τὸ κωμικὸ ἐπεισόδιο πού μοῦχε τότε συμβῆ.

Μπροστά ἀπὸ τὸ σχολεῖο μας στεκόταν κάθε πρωὶ ἓνα μικρὸ ἀμαξάκι μὲ ἓνα γαϊδουράκι ζεμένο μπροστά, πού κάθε πρωὶ μερικὸι συμμαθητὲς μου τὸ πειράζανε ἀλύπητα.

Τὸ σχολεῖο τότε συχνὰ ἀπαγορεύει καὶ πολλοὶ εἶχαν τιμωρηθεῖ, γιατί ὁ γαλατᾶς εἶχε παραπονεθεῖ μερικὲς φορές στὸν Διευθυντή.

Ἀλλά κανεὶς δὲν ἄκουγε οὔτε φοβόταν!

Τὰ παιδιὰ θέλαν μᾶλλον νὰ ὀργίζον τὸν γαλατᾶ παρὰ τὸ ὑπομονετικὸ γαϊδουράκι.

Καὶ διαρκῶς τοῦ τραβοῦσαν τὰ μακρὰ του αὐτὰ ἢ προσπαθοῦσαν νὰ τὸ διώξουν πετώντας του πέτρες ἢ σπρώχνοντάς το.

Φώναζε αὐτὸ τὸ ἰ-άά του καὶ σὰν ἀπὸ διαταγὴ ἐφθανε ὁ γαλατᾶς μὲ τίς χονδρὲς μπότες του ἀπ' τὸ μαγαζὶ καὶ φώναζε κ' ἐβόριζε, ἐνῶ τὰ παιδιὰ ἐφενγαν μὲ γέλια καὶ φωνὲς πρὸς ὅλες τίς διευθύνσεις, πολὺ πὶν γρήγορα ἀπ' τὸν βραδυκίνητο γαλατᾶ.

Θὰ ἤμουνα τότε 9-10 χρονῶν. Ἐνα πρωὶ στεκόμουν καὶ ἐβλεπα τοὺς συμμαθητὲς μου στὸ καθημερινό τους ἔργο. Τότε πλησίασε πάλι ὁ θυμωμένος γαλατᾶς.

Ἦταν κόκκινος ἀπ' τὸν θυμὸ του καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του βγαίνουν φοβερὲς βροσιές.

Γιὰ μιὰ στιγμή μοῦρθε ἡ ἰδέα νὰ φύγω κ' ἐγὼ τρέχοντας ὅπως ὅλοι οἱ συμμαθητὲς μου, ἀλλὰ γρήγορα σκέφτηκα νὰ μείνω ἐκεῖ ἡσυχος ἀφοῦ δὲν εἶχα κάνει τίποτε.

... Ὅταν... «Πάτε»! Εἶχα δεχθεῖ ξαφνικὰ ἓνα γερό χαστούκι, ἀπ' τὸ μακρινό γαλατᾶ.

Οὐρλιάζοντας ἀπ' τὸν πόνο κ' ἀπ' τὴν ἀγανάκτηση, ἔτρεξα γρήγορα στὸ σχολεῖο, γιὰ νὰ παραπονεθῶ στὸν κύριο Διευθυντή.

Ἀνέβηκα γρήγορα-γρήγορα τὴ στενὴ σκάλα καὶ μπήκα στὸ στενὸ καὶ σκοτεινὸ διάδρομο πού ὀδηγοῦσε στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντή.

Στὴ βίβλ μου ὅμως ἔπεσα ἀπάνω στὸ δάσκαλο τῆς τετάρτης τάξης, πού ἀκριβῶς ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἔβγαине γιὰ κακὴ μου τύχη ἀπ' τὴν τάξη του φορτωμένος μ' ἓνα ὀλόκληρο δέμα ἀπὸ τετράδια καὶ βιβλία πού φυσικὰ ἔπεσαν κάτω νονοντας ἓνα φοβερό κρότο. Ἀλλὰ ὁ κρότος αὐτὸς δὲν ἦταν τίποτα μπροστά

στὸν κρότο ποὺκανε τὸ δεύτερο χαστούκι πού ξαφνικὰ δέχτηκα ἀπὸ τὸν θυμωμένο καθηγητή.

Φυσικὰ λοιπὸν φώναξα ἀπ' τὸν πόνο ἀκόμα δυνατώτερα ἀπὸ πρὶν, τόσο πού ἀνάγκασα τὸ Διευθυντὴ νὰ τρέξη γρήγορα ἀπ' τὸ γραφεῖο του καὶ νὰ μὲ ἀρπάξῃ ἀπ' τὸ χέρι, ρωτώντας με μὲ τὴν χονδρὴ κ' ἄγρια φωνή του: «Τί συμβαίνει ἐδῶ; Γιατί οὐρλιάζεις ἐτσι;»

Κλαίοντας ἀκόμα τοῦ ἀπάντησα ἀγανακτισμένος: «Ὁ κύριος καθηγητὴς μοῦδωσε ἓνα χαστούκι, καὶ ὅμως ἐγὼ δὲν τοῦκανα τίποτα τοῦ γαϊδουράκου».

Μέσα στὴν ἀγανάκτησή μου καὶ καθὼς ἤμουνα ἑλισσόμενος ἀπ' τὰ δυὸ χαστούκια δὲν κατάλαβα τὴν γκάφα ποὺχα πάθει, ἀλλὰ περὶ μὲνα κάπως ἡσυχος—γιατὶ νόμιζα ὅτι θάβρισκα τὸ δικό μου—καὶ θὰ μὲ ικανοποιούσε ὁ κ. Διευθυντής.

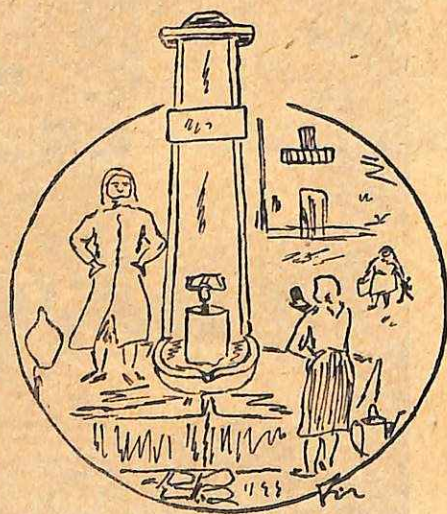
Ἀσφαλῶς μὲ ικανοποίησε μὲ ἓνα τρίτο ἀκόμα δυνατότερο χαστούκι πού μὰ τὸ Θεὸ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ, λέγοντάς μου ἄγρια:

—Θὰ σὲ μάθω νὰ μιλάς μὲ πὶν σεβασμὸ γιὰ τὸν κύριο καθηγητή!

Ὀλυμπιονίκης [Α]

✱✱✱

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Στὴ βρύση
Σκίτσο τοῦ Γκρέκο

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Τί ἦταν ὁ Καλόμβρος, Τάκη;
—Πουλί!
—!!!;;
—Μὰ δὲν ἀκούς πού ὄλο λένε: τὸ αὐτὸ τοῦ Κολόμβου;
(Παλιό) Τσάρος

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

1.—Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Ποιήματος.

Θέμα: *Τὸ Καλοκαίρι.*

Τὸ πολυπόθητο, τὸ διασκεδαστικὸ, τὸ ξεκουραστικὸ, τὸ ἀμέριμνο, τὸ ὠρατὸ τέλος πάντων καλοκαίρι—ἀκόμα κ' ὅταν δὲν εἶναι τόσο ἀμέριμνο—δὲν ἀξίζει ἔναν ὕμνο; Αὐτὸν σὰς ζητῶ σήμερα νὰ γράψετε. Γιὰ πρώτη μάλιστα φορά—καὶ τὸ κάνω γιὰ δοκιμή, πού θάξῃ ἴσως κολὸ ἀποτέλεσμα—δὲν σὰς περιορίζω καθόλου. Τὴν ἐκβασὴ τοῦ ὕμνου σας, τοῦ ποιήματός σας, τὴν ἀφήνω στὴν ἐμπνευσή καὶ τὴν καλαισθησίαν σας. Μπορεῖ νάξῃ ὅσες στροφές κ' ὅσους στίχους θέλετε. Κι' οἱ στίχοι νὰ εἶναι ὁσοδήποτε μεγάλοι ἢ μικροί. Καὶ τὸ μέτρο ἀκόμα ἢ κανονικὸ, ὁμοίμορφο, ἢ ἀκανόνιστο, ἀνακατεμένο, δηλαδὴ μὲ στροφὲς *διαφόρων εἰδῶν*, ὅπως τὸ βλέπουμε σὲ πολλὰ ποιήματα πού ἀρχίζουν π.χ. μὲ διστιχα ἢ τετραστίχα δεκαπεντασύλλαβα καὶ τελειώνουν μὲ ἐξαστίχα ἢ ὀκταστίχα ἐπτασύλλαβα, ὀκτασύλλαβα κτλ. Ἐπίσης καὶ τὸ εἶδος τοῦ ποιήματος τὸ ἀφήνω ἐλεύθερο. Μπορεῖ νὰ εἶναι καθαυτὸ λυρικό, σοβαρό, ἢ φαιδρὸ, χιουμοριστικὸ, ἢ ὅχι καὶ σατυρικό. Τίποτε ἄλλο.

2.—Διαγωνισμὸς Δευκῶν Δέξων.

Στὸ κείμενο κάθε σελίδας τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου θὰ συναντήσετε ἀπὸ ἓνα ἢ ἀπὸ δύο *κενὰ, λευκὰ διαστήματα*. Στὸ καθένα λείπει ἀπὸ μιὰ λέξη, πού πρέπει νὰ τὴ μαντέψετε ἀπὸ τὸ νόημα τῆς φράσης, τὸ ὅρος καὶ τὴ γλώσσα τοῦ συγγραφέα, καὶ τὸ μήκος τοῦ κενοῦ. (Γιατὶ μπορεῖ νὰ ταιριάζῃ ἐκεῖ καὶ μιὰ ἄλλη λέξη, ἀλλὰ νὰ μὴ χωρῇ στὸ διάστημα πού ἔχει μείνει λευκὸ). Οἱ Δευκὲς Δέξεις τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου εἶναι δέκα. Καὶ στὴν ἀπάντησή σας θὰ τίς σημειώσετε ἐτσι:

1.—Στὴ σελίδα 305 (Μικρὴ Πριγκίπισσα) στήλη 9, στίχος 13, λείπει ἡ λέξη (π.χ.) *Ἰνδός*.

2.—Στὴ σελ. 307 («Ἀθηναῖκαί Ἐπιστολαί») στήλη β', στίχος 15, λείπει ἡ λέξη *μορφή*.

Καὶ καθέξῃς. Ἐννοεῖτε πὼς δὲν εἴσθε ὑποχρεωμένοι νὰ βρῆτε ὅλες τίς λέξεις, παρὰ ὅσες μπορεῖτε. Ἀκόμα, ἂν σ' ἓνα κενὸ βρῆτε νὰ ταιριάζουν δυὸ καὶ τρεῖς λέξεις μπορεῖτε νὰ τίς σημειώσετε ὅλες π.χ. *χῶρος ἢ τόπος ἢ μέρος· φώναξε ἢ ἔκραξε*.

Κοινοὶ ὁροι ὅλων τῶν Ἐκτάκτων Διαγωνισμῶν.—Δωρεάν παίρνουν μέρος ὅλοι, ὅσοι ἔχουν ἐγκεκριμένο ψευδώνυμο γιὰ τὸ 1940, καὶ μὲ δικαίωμα συμμετοχῆς δρ. 3 οἱ χωρὶς ψευδώνυμο συνδρομηταὶ ἢ τ' ἀδελφὰ τους.—Κάθε ἀπάντησὴ πρέπει νὰ εἶναι γραμμένη μὲ ἄγριο, σὲ χωριστὸ χαρτί, μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Ἀπάντησὴ στὸν τᾶδε Διαγωνισμὸ τοῦ δεινὰ» (ὄνομα, ψευδώνυμο, διαμονή, χρονολογία καὶ ἀπαρτήσεως, ἡλικία).—Προθεσμία γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς Διαγωνισμοὺς: *μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου 1940*.

Στὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο θὰ προκηρυχθοῦν κ' ἄλλοι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 23 'Ιουλίου 1940

ΑΝΕΒΑΛΑ τὴ δημοσίευσή «Αποτελεσματῶν, γιὰ νὰ προκηρῶ τοὺς καλοκαιρινούς Διαγωνισμοὺς ὅσο εἶναι καλοκαίρι. Σήμερα προκηρῶ τὴν δὴν, Ποιήματος καὶ Λέξεων. Στὰ ἐπόμενα φυλλάδια θὰ προκηρῶ Κρυπτογραφικὸν, Τυπογραφικὸν Λαθὼν, Μεταφραστικόν, Φωτογραφικὸν καὶ Διηγήματός τοῦ δλον ἐπὶ 2. Κατόπιν θὰ δημοσιεύω τὰ ποτελεσματὰ τοῦ περὶ τοῦ Ζωγραφικῆς—τοῦ τελευταίου—καὶ θὰ γίνῃ ἡ περίφημη «Κυριακή».

Γιὰ τὴν «Δορυμένη Φλόγα» τοῦ κ. Μαρτίνου Σιγούρου ἔχασα νὰ πῶ προχθές, πὼς ὅσοι θέλουν τὸ βιβλίου ἀπὸ τίς ἑπαρχίες, μποροῦν νὰ σταλλοῦν τὸ ἀντίτιμο—δρ. 65—μὲ ταχυδρομικὴν ἐπιταγὴ πρὸς τὴν «Ἐταρεία» πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἐπτανησιακῶν μελετῶν, Ἐκκυράν, καὶ θὰ τὸ λάβουν ἀμέσως ταχυδρομικῶς. Γράμμα εἶναι περιττό. Ἀρκεῖ στὸ ἀπόκομμα τῆς ἐπιταγῆς νὰ σημειώνεται καθαρά ἢ διευθύνσῃ τοῦ ἀποστολέως καὶ γιὰ ποῖο βιβλίου στέλνεται τὰ χρήματα.

Δὲν πειράζει, *Κάσσις*, ἐὰν ἔρχεσαι συχνά, ὥστε σ' ἄλλο ταξίδι μπορεῖ νὰ γνωρίσῃ καὶ τὸν κ. Φαίδωνα. Ὅχι, Μ. Ἀγγελίης σὲ ξένη γλῶσσα δὲν δημοσιεύονται μόνον ἑλληνικά.

Συγχαρητήρια, *Μίς Ἦνν*, γιὰ τὸ ἀριστα. Ναί, ὁ κ. Φαίδων θὰ ξανάρθῃ στὴν Πάτρα τὸ φθινόπωρο, γιὰ νὰ κάμῃ διὰ-λέξη, καὶ μὲ χαρὰ του θὰ σὲ ξαναῖδῃ. Χαίρετ' ἐμὸς καὶ στίς... ἀληθινὲς σου ἀδελφές. Ἀλλά γιὰ τί νομίζεις ψεύτικες τίς ἀδελφές τοῦ Ἀνανία, ἀφοῦ τίς εἶδες καὶ... στὸ θέατρο;

Νίτσα, εἶναι λυπηρό, ἀλλ' ἀφοῦ παρεξηγοῦσαν τὴν ἀθώα, τὴν ἀδελφική σου συμπεριφορά, καλὰ κάνεις πού τοὺς κρατᾶς τώρα σὲ ἀπόσταση. Παρακάτω μοῦ λὲς γιὰ πολιτισμό. Νὰ λοιπὸν πού εἶναι ἀληθινὸς πολιτισμὸς, ἐκεῖ πού ἀγρία καὶ κορίτσια μποροῦν νὰ ζοῦν σ' ἓνα σχολεῖο σὰν ἀδελφὰ, ὅπως στὴν Εὐρώπη. Ἐμεῖς ἐδῶ εἰμαστε ἀκόμα ἀπολίτιστοι—δυστυχῶς!

Μὴν ἀνησυχῆς, *Δοχοφόρε τῆς Βεγγάλης*. Κατὰ λάθος σοῦ εἶπα νὰ σταλῇ 10 δραχμὲς γιὰ τὴν ἐγκρίσιν ψευδωνύμου, ἀντ' καὶ τὸ ψευδώνυμο σοῦ εἶχα ἐγκρίνει—στὸ 29 φυλλάδιο—καὶ τὸ δικαίωμα εἶχα λάβει. Σοῦ ἔστειλα καὶ τὸν Ὀδηγό.

Εὔγε, *Ταρεζάν*, πού ἤρθε πρῶτος στὴν τάξή σου, καὶ χαίρω πού θὰ μὲ γράφῃς τώρα συχνά. Γιὰ τὰ ψευδώνυμα σύμφωνοι: σὺ ἐνέκρινες νὰ, ἀλλὰ μπορεῖς νὰ μεταχειρίζεσαι καὶ τὸ παλιό.

Ἐννοῶ τὴ χαρὰ σου, *Πληγωμένε Ἀ-*

τέ, πού εἶσαι τώρα Διαπλάσσοπουλο. Γιὰ νὰ εἶσαι ὅμως καὶ ἀξίος τοῦ τίτλου, πρέπει νὰ λαβαίνῃς μέρος στὴν κίνησιν, ὅσο τοῦλάχιστο μπορεῖς. Ἀπὸ τοὺς «Ἀετοὺς» πού ἐπρότεινες, μόνον ὁ «Πληγωμένος» ἦταν ἐλπίστῳ. Σοῦ τὸν ἐνέκρινες καὶ περὶ μὲν. Ἐξακολούθησε νὰ στέλνῃς καὶ λύσεις.

Πολὺ καλὸς ὁ γενικὸς βαθμὸς σου, *Καρδελίνα*, καὶ στὰ Μαθηματικὰ 17, εὔγε. Ναί, ἀπὸ τὰ πὶν μεγάλα καὶ καλὰ Διαπλάσσοπουλα, μερικὰ θὰ μποροῦσαν νὰ λάβουν τὸν ἐξορισμὸ τῶν Ἐξηνητάκρων καὶ στὴ Θεσσαλονίκη. Σοῦ ἔστειλα 4 τετράδια. Μὴ δὲν ἔλαβα τὸ ἄλλο σου γράμμα;

Κι' ἐγὼ ἡσύχασα, *Στραβόβουλο*, ἐὰν στὸ τέλος τοῦ γράμματός σου εἶδα πὼς προβιβάσθηκες. Ἀπὸ σήμερα, καθὼς βλέπεις, ἀρχίζουν οἱ προκηρῶσεις τῶν Ἐκτάκτων Διαγωνισμῶν. Σ' αὐτοὺς, ἐννοεῖται, θὰ λάβῃς μέρος καὶ στὸ Πένταθλο τοῦ χρόνου—ἢ μᾶλλον τὸ 1942, γιὰτὶ καὶ θὰ ἔχῃς ἑξήμισι—πρὸ θὰ εἶσαι μεγαλύτερη.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα, *Καμελία*, κ' ἐλπίζω νὰ μὲ γράφῃς τακτικά. Γιὰ τὰ καλὰ λόγια σ' εὐχαριστοῦμαι ὅλο. Θὰ πῶ στὴ *Δευκὴ Καμελία* πὼς, ἐὰν τὴ γνῶριζες στὸ γραφεῖο μου, τὴ συμπαθῆσες πολὺ, καὶ πὼς αὐτὴ σοῦ θύμησε τὴν ἀγάπῃ σου στὰ λουλούδια καὶ ἰδιαίτεράς σου καμελία, τὴ στιγμή πού ἐφαγες γιὰ ψευδώνυμο...

Δὲν ἀμφιβάλω, *Ἡλιακίς*, πὼς οἱ βαθμοὶ σοῦ θὰ εἶναι πολὺ καλοί. Νὰ ἰδῷς ὅμως, θὰ μὲ θυμᾶσαι ὅσο λὲς στὴν Κατασκήνωση, πού θὰ περάσῃς τ' ὠρατὸ σου καλοκαίρι; Στείλε καὶ τὴ γελοιογραφικὴ σειρὰ, ἀλλὰ γιὰ τὸ εἰκονογραφημένο Π.Π. δὲν θυμᾶμαι.

Γαλανόλευκη Ἐπιτάλφω, τὰ συγχαρητήριά μου πρῶτα πού ἤρθε πρῶτη στὴν τάξή σου μὲ 19 ¹²/₁₀. Χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου νὰ μῆς καὶ στὴν κίνησιν, ἂν ἐδιάβαξες ὅμως καὶ τὸν Ὀδηγό, ὅλ' αὐτὰ θὰ τὰ ἤξερες ὅχι «ἐπ' ἀνῶκατω», ἀλλὰ στὴν ἐντέλεια. Ναί, τίς λύσεις μπορεῖς νὰ τίς σταλῇς κ' ἐσκέλεισες στὸ γράμμα.

Πραγματικῶς, *Ἀνεμόδαλη*, εἶναι μεγάλη διαφορά νὰ διαβάξῃς μιὰ διὰλέξη τυπωμένη καὶ νὰ τὴν ἀκούς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν συγγραφέα. Μεγάλῃ διαφορά ἐπίσης παρουσιάζει, ὡς διηγήτης ὁ κ. Φαίδων ἀπὸ τὸν ἀξιόμηστο Συκουτρή. Ἐκεῖνος ἦταν εὐχάριτος, ἀποσχεδιστικὸς, ἐνθουσιάζων, πού παρέσυρε κ' ἐνθουσιάζει ἀπεναντίας ὁ κ. Φαίδων τὰ γράφει καὶ, εἰτε ἀπὸ μνήμης, εἰτε κοιτάζοντας τὸ χειρόγραφο, τὰ λέει ἄπλᾳ, ἡρεμᾶ, γιὰ νὰ ἐντυπωσῶνται στὸ νοῦ τοῦ ἀκουτῆ καὶ νὰ τὸν κάνουν νὰ σκέπτεται. Γι' αὐτὸ ποτέ σχεδὸν τὴν ὁμιλίαν του δὲν διακόπτουν χειροκροτήματα ἐνθουσιασμοῦ! Μόνον στὸ τέλος χειροκροτεῖται θερμὰ κ' ἐγκάρδια. Ἀπεναντίας, καθὼς φράσῃ σχεδὸν τοῦ Συκουτρή προκλητικῶς χειροκροτῶντα. Δυὸ τρόποι, βλέπεις, διαφορετικοί. Ὁ Συκουτρὴς ἦταν ῥητόρ, ὁ κ. Φαίδων εἶναι ἀπλὸς ὁμιλητής.

Ὅρατο τὸ γράμμα σου, *Στοιχειωμένο Γεφύρι*, σὰν τὸν τόπο πού τὸ ἔγραψες. Ἦ περιγραφή του στὴν ἀρχὴ μὲν ἄρρε πολλὸ. Καὶ γέλασα μὲ τὸ «κόλπο» πού σοφίσθηκες γιὰ νὰ γλυτώσῃς μὲ τὴν παρέα σου ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα, πού ἤθελε νὰ σὰς πιάξῃ γιὰτὶ γυρίζατε μὲ ποδήλατα στὸν ἀπαγορευμένο παραλιακὸ δρόμο...

Καὶ τὸ δικὸ σου πρῶτο γράμμα, *Ὀλυμπιονίκη*, μ' εὐχαρίστησε πολὺ. Τὸ ψευδώνυμό σου, καθὼς θὰ εἶδες, ἐνεκρίθη,

καὶ περιμένω τὴν «ἱστορία» του. Πὼς πέρασε στὸν Ἅγιο Ἀνδρέα;

Σὲ συγχαίρω, *Μικρὴ Κόμη*, γιὰ τὸ ἀπολυτήριο. Ναί, τελείωσε ἡ δωδεκάχρονη μαθητικὴ ζωὴ καὶ τώρα ἀρχίζει ἡ ἄλλη, ἡ μεγάλη. Εὐχομαι καθε προκοπὴ. Γιὰ τὰλλα σοῦ ἔγραψα ἰδιαίτεράς.

Βοναπόρτη, ἀφοῦ ἔγραψες τόσο καλὰ, βέβαια οἱ βαθμοὶ σοῦ θὰ εἶναι μεγάλοι. Μὰ πολὺ ἐνδιαφέρον διάβασα τίς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν ἐκθεσὴ τοῦ Ζαππεῖου.

Πολλὰ γράμματα κ' αὐτὴ τὴν ἐξδομάδα. *Μορφέα*, *Ἡρακλῆ*, *Γκλόρια*, *Ἀθανάσι*, *Δάκη*, *Ἀλκή Μύρα*. Ἐγὼ, *Παδηλάτρια*, *Σίφουνα*, *Ἀλκαῖς*, καλὰ μου παιδιὰ, διάβασα καὶ φύλαξα τὰ ὠρατὰ γράμματά σας. Ἄν μπορέσω, θὰ σὰς ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο. Ἄν ὅμως θάχω καμμιὰ πλημύρα ἀπὸ νέα γράμματα, δὲν θὰ σὰς ἀπαντήσω παρὰ ἐὰν μὲ ξαναγράψετε.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ὡς σήμερα ἔλαβα καὶ τὰ ἐξῆς:

«Ἡ ἄλλη πατρίδα», «Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιό μου», «Ἀποχαριστικὸς», «Ἀστρονόμος καὶ χωρικός», «Ἀπόψε», «Τὸ μαγεμένο νησί», «Στὸ χωριὸ μου», «Γλυκοχάραγμα», «Θαυμαστὰ τὰ ἔργατά σου», «Ἡλιαχτίδα», «Βραδυὴ ἁρμονία», «Ὁ Στελιανός», «Ὁ Μιχαλάκης», «Ἀπὸ τὰ Φαίδρα», «Νυχτοτράγουδο» (ψευδώνυμο καὶ τίτλος), «Τὶ μοῦ ἐμπνέουν οἱ Πνευματικὲς Ἀσκήσεις», «Ἐπιτύμβιον», «Ὁ Ἐρρικὸς Δ' καὶ ὁ χωρικός».

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Μακεδὼν Ἀ (ΚΓ). Ἰππότης τῆς Τήνου, Ἀ. (ΣΜ). Νέλσον, Ἀ. (ΠΚ). Σανθὴ Κορφατοπούλα, κ. (ΕΚ). Φοῖνιξ, Ἀ. (ΔΣ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Κόκα, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Σενιτεμένο Πειραιωτάκι* (πολὺ μὲ συγκίνησε τὸ γράμμα σου μὲ καιρνεῖς ἀπὸ 11 χρόνων παιδιὰ καὶ τώρα εἶσαι 17, τελειόφοιτος, ἔτοιμος γιὰ τὸ Πανεπιστήμιον ἀλλὰ τί καλὰ παῦ θέλεις νὰ εἶσαι ἀκόμα παιδί, καὶ θὰ λάβῃς μέρος στὴν κίνησιν μου, τώρα πού ἐλευθερώθηκες ὀριστικὰ ἀπὸ τὰ μαθήματα!.) *Μουσίτσαν* (χαίρω πολὺ οἱ λύσεις δεκτέες εὐχαρίστησά) *Κόννη Μοντεχρίστον* (ἔλαβα) ἔστειλα 2 δεσμ. κισόχαρτο) *Καπετάν Ἀργαν* (ἔστειλα) *Σανθούλαν* (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινες) συγχαίρω γιὰ τὸ ἀριστα καὶ χαίρω πού εἶσαι τώρα καλὰ ἔλαβα καὶ τίς λύσεις καὶ σημειώσεις τὸ ψευδώνυμό σου) *Ὁρνεϊνάντσαν* (εὔγε πού καὶ σὺ ἤρθε πρῶτος στὴν τάξή σου) θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρὰ του καὶ θὰ σοῦ πῶ τὸ μόνον μου δεινὸν καὶ ὅπως μόνον σὰ μεγάλα βιβλιοπωλεῖτα τῶν Ἀθηνῶν) *Καπετάν Νικηφόρος* (ἔστειλα) *Ἰππόδην Λαμαρντέρ* (τὸ ἐγκρίνω βέβαια!) *Δαμουμένο Χαμόγελο* (ἔστειλα 15 τετράδια) οἱ λύσεις, ὅσο δὲν ἔχουν δημοσιευθεῖ, εἶναι πάντα δεκτέες) *Κρητικοπούλαν* (ἔστειλα 2 τετράδια) *Σιδερένιο Χέρι* (ἔστειλα 4 τετράδια) *Νέλσωνα* (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινες καὶ χαίρω πολὺ τετράδια ἔστειλα) *Πράσινο Ἀλόγο*, *Ἰσιάν*, *Γαλανομάταν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 'Ιουλίου θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

